

EN DECKARE

PRÄSTKRAGAR
Staffan Bergfeldt

PRÄSTKRAGAR

Staffan Bergfeldt

Staffan Bergfeldt har tidigare på Axplock utgivit: *Aktörerna*

Copyright © Staffan Bergfeldt 2018

Layout och original: Lina Hultberg

Tryck: Dardeze Holografija SIA, Lettland 2018.

ISBN: 978-91-88523-20-4 Tryckt bok

ISBN: 978-91-88523-21-1 E-bok

PRÄSTKRAGAR
Av Staffan Bergfeldt

Också den här berättelsen handlar om ett mord på södra Öland. I vanlig ordning ska ingen verklig person känna sig utpekad.

Boken tillägnar jag mina barn och barnbarn som skänker mig stor glädje.

Persongalleri

Linda Nicklasson, kammaråklagare
Göran Norberg, kriminalkommissarie
Bengt Roslund, pensionerad optiker
Greta Roslund, människokännare
Helge Hansson, allkonstnär
Joakim Nestor, pastorsadjunkt
Erik Berggren, kyrkoherde
Hillevi Holm, kyrkokamrer
Martin Lundgren, advokat

Harri Halonen
Hans-Åke Axelsson
Toni Bonetti

Och så några till...

Prolog

Det var en tisdag i slutet av november. Egentligen var det inte alls väder för att befinna sig utomhus, men på Alvaret gick ändå en man och spankulerade som om de yttre makterna inte bekom honom det minsta. Runt hans hals hängde en kikare och dinglade. Mannen borde kanske inte vara här ute under sin arbetstid, men inte heller det brydde han sig särskilt mycket om. Han hade författat sin avskedsansökan och han skulle nästa dag personligen överlämna den till höga vederbörande i Kalmar.

I fortsättningen tänkte han enbart leva det goda livet och unna sig allt sådant som han fram till nu på grund av sin tjänst hade fått avstå från. Att folk skulle prata förstod han, men det rörde honom inte i ryggen.

Plötsligt stannade han till och tittade upp mot himlen. En havsörn på osedvanligt låg höjd hade fångat hans intresse. Han tog upp kikaren för att titta närmare på den mäktiga flykten när plötsligt ett skott fick honom att falla framstupa rakt in i en enbuske. Sedan blev det tyst igen.

Kapitel 1

Den 28 november, tisdag

Trots att klockan bara var tre på eftermiddagen höll det redan på att mörkna. Den pensionerade optikern Bengt Roslund satt och kurade skymning i sin favoritfåtölj, och i rummet spred kakelugnen en behaglig värme. Den gamla katten låg i soffan och gav små nöjda ljud ifrån sig med jämna mellanrum.

Ute var det knappast lika njutbart. Det var november i alla avseenden, också på södra Öland. Regnet vräkte ner och vinden ruskade ordentligt om dom stackare som var tvungna att hålla sig utomhus.

Visst var det bra att bo här, men senhösten och vintern kunde man gott vara utan. Om det bara inte behövde blåsa så förskräckligt.

Regnet gick väl an, och det var säkert bra för grundvattnet, men blåsten?

Med en kaffekopp i handen grunnade Roslund på vad som egentligen kunde vara bra med blåsten och han kom efter en stunds funderande fram till att det möjligen kunde vara vindkraften, men det var det inte alla som tyckte. Proteststormens vågor hade vuxit sig höga när beslut skulle fattas om dom möllor som nu ändå utgjorde en fast del av den öländska landskapsbilden, såväl på land som ute till havs. Om just detta hade Roslund ingen bestämd uppfattning och han var inte så mycket för protester över huvud taget. Han var en i alla avseenden positiv natur som ville allas väl och han bidrog, trots sin relativt höga ålder, efter bästa

förmåga till att göra den lilla orten Grönhögen så trivsamt som möjligt för dess invånare. Han kunde verkligen ta tag i saker och drog sig inte för någon uppgift, hur krävande och oglamorös den än var. Att vada ut till midjan i tiogradigt vatten i samband med den årliga bryggiläggningsen var inget som bekom honom det minsta, och var det dags för något evenemang i Medborgarhuset stod han i första ledet, alltid beredd att hugga i där ett handtag behövdes.

Att Bengt Roslund och hans hustru Greta hade flyttat hit för ett tjugotal år sedan var ett lyft för Grönhögen, ingen kunde påstå något annat.

Nu var makarna Roslund ingalunda ensamma om att bidra till trivseln i den lilla byn. Där fanns många ideella krafter som såg till att de fåtaliga fastboendena hade saker att glädja sig åt även under den mörka årstiden. Sanningen att säga var det inte så många själar som uthärdade att bo här under årets alla månader, utan de flesta fastighetsägarna var sommargäster som inte så gärna åkte hit när Öland var mer eller mindre släckt. Det hände att den fasta ortsbefolkningen i stunder av missmod tyckte att dom, sommargästerna alltså, gott kunde hålla sig borta för gott, och inte komma och roffa åt sig av allt det goda som bygden hade att erbjuda när solen och värmen satte sin prägel på ön. För det mesta såg man ändå med glädje fram emot att orten på nytt skulle komma att leva upp under sommarmånaderna. Många var ju också dom som fick sin huvudsakliga bärning från sommarfolket.

Det år som nu höll på att ta slut hade onekligen varit händelserikt i flera avseenden. Under senvåren hade en av Bengt Roslunds bästa vänner, stockholmsadvokaten Martin Lundgren, träffat på ett lik under en regnig promenad ute på Alvaret. Mordoffret var en i trakten känd ornitolog, som visade det sig, inte bara hade varit intresserad av fåglar, utan också hade ägnat sig åt en mycket lönsam, men ack så osund utlåningsrörelse, något som till slut kom att leda till hans död. En skuldtyngd fiskare hade nämligen inte sett någon annan utväg att bli av med sina bördor än att ta livet av långivaren.

Polisutredningen hade kantats av ett flertal misslyckanden i form av anhållanden och häktningar som inte ledde någon vart, och en kuriositet i sammanhanget var onekligen den att Bengt Roslund själv hade suttit inlåst på arresten i Kalmar en natt innan ordningsmakten insåg att han inte var någon mördare. Orsaken till att misstankarna kom

att riktas mot honom var den att man bredvid liket hade påträffat en blodig och sönderslagen golfklubba som var hans. När alla pusselbitar äntligen hade fallit på plats visade det sig att mördaren, det vill säga fiskaren, hade planterat golfklubban invid liket enbart i syfte att misstänkliggöra en oskyldig. Att det var Roslunds klubba han i ett obevakat ögonblick hade knyckt visste han emellertid inte.

För Roslunds del hade det slutliga gripandet av mördaren blivit en veritabel succé eftersom det var han som ensam hade tagit sig ombord på fiskarens båt och förmått honom att ge upp frivilligt, medan polisen inte kunde göra så mycket mer än att stå på land och titta på.

I samband med mordutredningen hade också framkommit en del pikanta inslag om diverse otrohetsaffärer som förekommit i den lilla idyllen.

Någon medalj för sitt måhända dumdristiga, men framförallt robusta och framgångsrika agerande hade Roslund ännu inte fått men det var inget som bekymrade honom nämnvärt.

In genom dörren kom nu hustrun Greta. Hon såg minst sagt frusen ut.

– Skönt att du äntligen kom hem, sa Bengt Roslund. Jag har faktiskt varit orolig för dig. Var det verkligen nödvändigt att gå till affären i det här vädret?

– Så orolig tror jag nog inte att du har varit, och dessutom var det helt nödvändigt för du vill väl inte svälta, fnyste hustrun. Du har väl bara suttit här som vanligt utan att göra någon som helst nytta.

– Inte alls min kära. Jag har faktiskt funderat på det här med blåsten, vad den egentligen är bra för.

– För segling kanske den är bra men knappast för mig. Jag vet bara att det tar hälften så lång tid att gå till affären som det tar att gå hem när det blåser som det gör nu. En bra sak till är väl den att myggen håller sig härifrån på sommaren.

– Visst har du redan köpt en almanacka för nästa år?

– Nej, det är slut med såna i pappersform nu, i alla för mig, sa Greta Roslund. Däremot har jag lagt in en kalender i datorn. Varför frågar du?

– Jag vill att du gör en notering för den tjuugoåttonde maj.

– Är det nåt särskilt du tänker på?

– Då har det gått ett halvår från nu, syrenerna blommar och sommaren är i antågande. Då tycker jag att vi ska fira den tjuugoåttonde november i ren tacksamhet över att det inte alltid behöver vara så grått

och trist som det är nu.

- Det är faktiskt ingen dum idé. Ibland överraskar du.
- En försommarfest på Medborgarhuset, det skulle väl vara trevligt.
- För all del, men då kan vi väl avstå från att ha dans.
- Det får vi allt se. Orsa kompani lovar ingenting bestämt, sa Bengt Roslund.

Inte var det många tillställningar i Medborgarhuset som saknade dans på schemat. Vid ett tillfälle avslutades till och med ett begravningskaffe med dans, allt i enlighet med den avlidnes sista vilja.

Bengt Roslund hoppades att vädret skulle bli bättre nästa dag då han och hans ständige vapendragare, allkonstnären Helge Hansson, skulle företa den årliga vandringen över Alvaret, från Södra Möckleby kyrka i väster till Segerstads kyrka i öster, en sträcka på ungefär en mil, något som man hade gjort varje senhöst de senaste tio åren. Endast vid ett tillfälle hade man drabbats av svårigheter då en plötsligt insvepande dimma hade omöjliggjort all orientering. Så långt som till att "Missing people" behövde tillkallas gick det inte, men det var två slitna kämpar som till slut, inte nådde kyrkan i Segerstad, utan kom tillbaka ungefär till platsen varifrån expeditionen hade utgått. Denna malör hade givetvis väckt stor muntration i byn när den väl blev känd.

När Roslund nu kontrollerade sin väderleksapplikation på mobilen kunde han nöjt konstatera att morgondagen skulle bjuda på sol och måttliga vindar. Inget väder att oroa sig för således. Dessutom skulle Helge Hanssons tax Stina följa med och hon hade ett spårsinne som minsann inte gick av för hackor, i alla fall inte om man fick tro Hansson. En gång hade Hansson råkat glömma kvar tiken nere vid fyren, men det hade inte dröjt mer än en timme innan hon var tillbaka hemma igen. Hon hade dock blängt argt på sin husse i över en vecka efter den lilla incidenten.

Advokaten Martin Lundgren satt på sitt kontor i den kungliga huvudstaden och förberedde hemgång. Dagen hade varit givande i alla avseenden. En häktad klient hade släppts på fri fot efter avslutad huvudförhandling och skulle med till visshet gränsande sannolikhet komma att frikännas när dom senare skulle meddelas, och ärendet som sådant

hade dessutom varit synnerligen inkomstbringande. Lundgren funderade på om att han skulle belöna sig själv med en golfresa till varmare breddgrader, men nöjde sig för tillfället med att ringa till sin gode vän på Öland, Bengt Roslund.

– Hej Bengt, det är Martin. Hur har ni det där nere på holmen? Av vad jag har förstätt så är det dåligt med badvädret på södra Öland just nu.

– Säg inte det och förresten är väl inte du den som badar utomhus i första taget, sa Roslund. I morgon ska vi få ett strålande dag, några grader varmt och näst intill vindstill. Helge och jag ska företa vår sedvanliga expedition över Alvaret. Det kanske vore något för dig också, men vid närmare eftertanke så tror jag inte att en vekling som du skulle klara av en sådan strapats.

– Du pratar som du har förstånd till. Hur var det inte för några år sedan, har du redan glömt det? Då höll ni väl på att stryka med båda två.

– Det kan jag inte påminna mig och i år har vi som extra säkerhetsåtgärd beslutat oss för att ta med Helges tax. Enligt honom är hon den bästa spårhunden på norra halvklotet.

– Det låter förståndigt. Hur är det förresten med golfbanan? Är den fortfarande öppen?

– Du kan vara lugn. Den är öppen, men bara för medlemmar. Banan tål som bekant hur mycket vatten som helst, och så länge det inte är fruset är sommargreenerna öppna.

– Chefen har äntligen insett att man inte behöver gå efter almanackan, utan att man istället anpassar sig efter väderleken och det är vi tacksamma för.

– Det låter bra. Jag funderar på att komma ner en sväng i slutet av veckan om vädret står sig. Visserligen håller Helge ett vakande öga på mitt hus, men det skadar inte att komma ner och boa in det några dagar. Hus mår inte bra av att stå tomma för länge och nu är det ju mer än två månader sen som jag senast var nere.

– Då kanske vi kan passa på att ta en runda.

– Absolut. Eftersom du träffar Helge så kan du väl be honom att höja värmen lite i huset från och med i morgon. Jag kommer nog ner redan på torsdag kväll.

– Du är alltid välkommen.

– Har det inträffat några skandaler där nere i syndens näste under

hösten?

– Nej, här är det lugnt som i kyrkan. Inga snedsteg så vitt jag vet, och inte några mord heller för den delen.

– Det låter betryggande. Då ses vi på fredag.

– Det gör vi. Kör försiktigt.

Nu knackade det på dörren, men den som stod utanför brydde sig inte om att vänta på att bli insläppt utan öppnade samtidigt som knackningen ebbade ut. Det var Helge Hansson och hans tax som kom på ett oanmält besök.

– Hej Helge! Det var bra att du kom, sa Roslund. Jag pratade just med Martin. Han kommer hit på torsdag kväll och frågade om du kunde höja värmen i hans hus.

– Det ska bli sa Hansson, vars tax redan hade hunnit in till köket och nu mumsade på kattmaten som Greta Roslund inte hade hunnit att rädda undan. Var det därför Hansson alltid gick in utan att invänta någon reaktion på sin knackning? Greta Roslund var övertygad om att det förhöll sig så, men egentligen tyckte hon att det bara var trevligt att taxen kom och hälsade på. Katten, däremot, tog alltid sin tillflykt till vinden när han anade tax i närområdet.

– Är du laddad inför morgondagen, undrade Roslund.

– Laddad till tusen, försäkrade Hansson. Stina och jag har dessutom varit borta vid Segerstads kyrka och vidtagit vissa säkerhetsarrangemang.

– Och vad har dom bestått i om man får fråga?

– Stina har väl strängt taget inte bidragit med så mycket, utan var mest förbannad när vi åkte därifrån, men i morgon kommer vi att ha glädje av henne, den saken är klar.

– Det där får du nog förklara lite närmare.

– Jag lät taxen nosa på en falukorvsbit innan jag, trots hennes protester, lät den ligga kvar bakom en gravsten. Hon kommer säkert att nosa sig fram till den i morgon om vi till äventyrs skulle ha svårt att orientera oss.

– Jag tror inte att vi behöver hennes hjälp, men det ska i alla fall bli intressant att se hur hon betar sig där ute på heden. Vi kan väl låta henne visa vägen, i alla fall till att börja med.

– Berättade Martin varför han plötsligt skulle åka hit nu? Han har

ju inte varit här på länge.

- Han var golfsugen och så ville han se till huset, sa han.
- Jag kunde just tro det. Själv tänker jag inte spela förrän till våren.

Jag gillar inte vintergolf.

- Jag vet det. Vill du ha lite kaffe?
- Det tackar jag inte nej till, sa Hansson och slog sig ner.

Taxen var nu klar med göromålen i köket och hade i stället siktet inställt på det kakfat som stod på vardagsrumsbordet. För säkerhets skull puttade Roslund in det en smula samtidigt som han ändå gav hunden en smakbit.

- Äntligen har jag sålt båten, sa Roslund.
- Det var som fan, sa Hansson. Vilken dåre fick du att köpa det gamla vraket?

– En fiskare från Kalix som har fått för sig att torsken kommer att återvända till sundet inom kort. Han har också köpt ett hus på Ottenbyvägen och kommer att flytta hit till våren tillsammans med sin familj.

- Jag förstod aldrig varför du köpte mördarens båt, sa Hansson.
- Nej, det var inte någon av mina bästa idéer, medgav Roslund. Det hade kostat alldeles för mycket att rusta upp henne i sjödugligt skick, men det var inget som bekom optimisten från Kalix. Han påstod att det som behövde göras kunde han lätt fixa till själv.

– Snart står väl han på bar backe han också och nu finns det ju ingen ockrare som han kan låna pengar av heller, sa Hansson.

– Risken finns men det är hans bekymmer och han fick dessutom båten billigt. Nu blir det för övrigt ingen mer optiker verksamhet för min del. Leverantören från Göteborg tycker att jag har alldeles för dålig omsättning och det kan jag inte klandra honom för. Alla ölänningar är ju så in i vassen snåla. Jag klarar mig mer än väl på den pension jag har så mig går det ingen nöd på. Det kan bli lingon på blodpuddingen även i fortsättningen. Nu över till morgondagen. Jag tar med mig mackor och du tar med dig kaffe. Greta har varit till affären och köpt kalmarkorv.

- Kalmarkorv gillar både Stina och jag, sa Hansson samtidigt som han i smyg skickade ner en pepparkaka till dom nedre regionerna.
- Greta kör oss till kyrkan och vi hämtar dig vid tiotiden.
- Det blir bra. Stina, nu tackar vi för oss. Ingen vet vad morgondagen har i sitt sköte. Strapatser kan definitivt inte uteslutas, sa Hansson, reste

sig och gick med taxen i släptåg.

Trots att Bengt Roslund utåt sett verkade se fram mot morgondagen med tillförsikt fanns där ändå en viss invärtes oro. Det kanske var dags att ägna sig åt något mindre riskabelt och ansträngande i fortsättningen. Bengt Roslund och Helge Hansson var inga ungdomar längre, långt därifrån.

Kapitel 2

Den 29 november, onsdag

Exakt klockan tio stannade Greta Roslund bilen utanför makarna Hanssons hus på Jakobs gata men, där stod ingen Helge Hansson och inte heller någon tax. Bengt Roslund öppnade bildörren för att gå ut och kontrollera om något var på tok, men just då kom Hansson ut genom dörren tillsammans med Stina. Dagen till ära hade hon reflexväst på sig, men det verkade inte vara något som hon uppskattade. Hon såg faktiskt ut att skämmas, om nu taxar kan göra det. Så fort hon upptäckte Greta Roslund började hon dock att vifta på svansen.

– Då är det så äntligen dags, sa Bengt Roslund. Vi kommer att få en fin dag ute på Alvaret. För en gångs skull har väderspämännen haft rätt, eller i alla fall delvis rätt. Solen skiner, men det är lite kallare än vad dom förutspådde. Nu är risken uppenbar att man stänger greenerna på golfbanan. Det är väl några minusgrader just nu känns det som.

– Minus tre var det på min termometer, sa Hansson. Det är bara bra att det är lite kyligt, om du frågar mig, för då bär det bättre där ute på heden.

– Ja, inte gör det mig något, sa Bengt Roslund, som på hustruns till order gränsande inrådan hade tagit på sig långkalsonger.

– Ni går väl inte och förkyler er därute för Margareta och jag kommer inte att tycka synd om er, bara så ni vet, sa Greta Roslund.

– Ingen risk, sa Hansson. Några minusgrader är ingenting för oss

som var med om krigsvintrarna. Då var det kallt minsann, eller vad säger du Bengt?

– Visst var det så, kluckade Bengt Roslund.

– Det är väl inget som nån av er kommer ihåg, fnyste Greta Roslund. Ni var väl bara paltar då?

– Kan så vara men med var vi i alla fall, sa Hansson.

Efter tio minuters bilresa nådde man utgångspunkten för expeditionen. I vanlig ordning fanns inga åskådare på plats för att vinka av äventyrarna.

– Jag ringer när vi har kommit fram, sa Bengt Roslund. Glöm inte att ha telefonen i din absoluta närhet Greta. Vi kan komma att behöva omedelbar assistans, eller vad tror du Helge?

– Ja, det kan vara fråga om liv eller död, skrockade Hansson.

– Ni ska vara lagom så kaxiga, sa Greta Roslund. Två åttioåringar som ni borde ägna er åt annat än sådana här tokigheter, men ni är ju envisa som två istadiga åsnor.

Så bar det iväg. Taxen tycktes vara i sådan toppform att Hansson hade svårt att hålla henne lugn. Efter några hundra meter släppte han henne lös.

– Var det där så förståndigt, undrade Roslund. Tänk om hon springer bort?

– Hon springer inte bort när jag är med så det ska du inte oroa dig för, försäkrade Hansson. Dessutom behöver hon röra på sig den lilla tjockisen. Margareta ger henne alldeles för mycket mat.

– Du är nog minst lika skyldig, sa Roslund.

En minut senare såg man, trots reflexvästen, inte längre någon skymt av taxen, men man kunde definitivt höra att hon var på jakt. Antagligen hade hon skrämt upp en stackars harpalt som hon nu hade startat en totalt meningslös jakt efter. Att en tax aldrig har sprungit ifatt en frisk, fullvuxen hare var hon uppenbarligen helt okunnig om.

– Jag tyckte du sa att hon inte springer bort, sa Roslund och såg nu för första gången en aning bekymrad ut.

– Hon kommer snart tillbaka. Var bara lugn, sa Hansson.

– Vad mörkt det har blivit, sa Roslund. Vart tog solen vägen?

– Ja här finns den i alla fall inte, konstaterade Hansson. Snart börjar

det väl snöa också.

– Nu får du se till att taxen kommer tillbaka. Vi ska väl inte behöva spilla tid på att leta efter din hund.

– Jag blåser i visselpipan så har vi henne här som i ett nafs, sa Hansson.

Någon tax dök emellertid inte upp och nu verkade också Hansson en aning obekväm. Hunden brukade ju alltid komma när han visslade med pipan, men ibland kunde det förstås dröja en stund. Stina var ett levande exempel på talesättet “kommer kallad men ej strax, ty född till slav är ingen tax”.

Efter femton minuter, fortfarande utan taxsällskap, inträffade en märkbar försämring i dom yttre förutsättningarna då snön började att falla ymnigt. Nu stod man där utan vare sig sol eller tax och visste heller inte var man befann sig. Hur kunde det bli så här tokigt?

– Jag tycker att jag hör hunden, sa Hansson plötsligt. Hon låter ynkelig. Det kanske har hänt något allvarligt. Hon kan inte vara så långt borta.

Efter en mödosam promenad fann man slutligen hunden och hon hade hittat något, men det var ingen hare, utan det var ett människolik.

– Vad är det som händer, räcker det inte med ett mord om året, utbrast Roslund när han stod böjd över en manskropp som låg på mage mitt inne i en enbuske.

– Jo, det kan man tycka, höll Hansson med om. Det var i alla fall duktigt gjort av Stina att hitta liket.

– Stackars människa. Han är helt övertäckt med enris hur skönt det nu kan vara, konstaterade Roslund. Ska vi vända på honom så att man kan se vem det är?

– Du är galen, skrek Hansson. Ring till polisen omedelbart!

Snöfallet hade nu tilltagit ytterligare och det var nästan svårt att se handen framför sig. Roslund slog numret till kriminalkommissarien Göran Norberg i Kalmar som han hade haft en hel del att göra med i samband med det förra mordet, och därför hade hans nummer sparats i mobiltelefonen.

– Hej Norberg! Det är din gamle vän Bengt Roslund från Grönhögen som ringer. Helge Hansson och jag befinner oss ute på Alvaret på vår årliga expedition men det snöar något alldeles förskräckligt. Hur

står det till med kommissarien?

– Är det bara därför du ringer så mår jag alldeles utmärkt, men har som vanligt mycket att stå i, sa Norberg utan att låta alltför entusiastisk över att privatdetektiven Roslund hörde av sig. Var det något mer du ville?

– Jo, en sak till är det väl strängt taget, sa Roslund. Vi har hittat ett lik kan du tänka. Det verkar vara en mansperson, men han befinner sig mitt inne i en enbuske, och ligger dessutom på mage så vi kan tyvärr inte se vem det är. Tycker du att vi kan vända på honom?

– Vad är det du säger karl? Du driver väl inte med mig, mer eller mindre skrek Norberg.

– Det skulle aldrig falla mig in, sa Roslund. Det här är minsann inget man skojar om.

– Ni rör inte kroppen för då tar fan er! Var exakt befinner ni er?

– Ja det är just det som är frågan. Vi har nog gått en aning vilse eftersom det snöar så förbannat. Det var förresten Stina som hittade liket om det kan intressera.

– Vem är Stina?

– Det är Helges tax.

– Något hum om var ni är har ni väl ändå? Har ingen av er någon smartphone?

– Sânt där förstår jag mig inte på, men du kan fråga Helge. Vi utgick i alla fall från området öster om Södra Möckleby kyrka och vi skulle gå tvärs över Alvaret till Segerstads kyrka var det tänkt. Vi har väl varit ute i en knapp timme nu, men har nog inte kommit så långt på grund av snöovädret, och det är väl heller inte så säkert att vi har gått österut som det var tänkt heller.

– Vad har ni där ute att göra? Kan jag få tala med din kompis?

– Hansson, sa Helge Hansson.

– Gå nu in på din mobil och ladda ner en app. som heter GPS- koordinatör. Då kan du se er position och så ringer du till mig sen.

Stanna i närheten av liket, men gör inget som ni kommer att få ångra. Jag skickar iväg Mörbylångapolisen och kommer efter med så mycket folk vi kan avvara. Ser ni blod?

– Nog är det en hel del blod alltid, men det verkar i alla fall inte som taxen har slickat i sig nåt, sa Hansson.

– Tur för henne i sånt fall. Finns det några föremål i närheten av kroppen?

– Det hänger en kikare runt halsen på liket och så ligger det en lovikkavante några meter från kroppen. Det här är väl inget vi ska röra heller om jag har förstått saken rätt.

– Rätt uppfattat. Nu väntar ni där ni är.

– Ja kapten. Vi har kaffe och mackor med oss, så oss går det ingen nöd på, men vi flyttar nog på oss en liten bit. Det är inte så trevligt att fika tillsammans med ett lik, sa Hansson.

Efter diverse teknikaliteter lyckades Hansson slutligen ladda ner den efterfrågade applikationen och kunde sedan ringa till Norberg och meddela mordoffrets och upphittarnas exakta position, såväl avseende latitud som longitud.

Trots positionsangivelsen dröjde det nästan en timme innan de första poliserna kom fram till mordplatsen. Det var den samlade poliskåren från Mörbylånga, bestående av tvillingbröderna Gordon och Benny Blixt, som dök upp i helt igensnöade författningar. Anledningen till att det hade tagit så lång tid var att den äldre av bröderna, Gordon, just höll på med en rotfyllning hos folktandvården i Mörbylånga när Norberg hade ringt.

– Fy för den lede vilket väder, inledde Gordon Blixt. Har ni kaffe kvar gubbar?

– Ska ni inte titta på liket först, undrade Roslund som av naturen var en mycket nyfiken man och inte längre ville sväva i ovisshet om vem den döde kunde vara.

– Nej, den detaljen får Norberg och teknikerna ta hand om, sa Benny Blixt. Hur blir det med kaffet?

– Det är klart att ni ska få lite kaffe, sa Hansson. Ni behöver inte vara rädda för hunden förresten. Hon är from som ett lamm och nafsar bara lite lätt på folk med uniformer. Det var hon som hittade liket. Bättre spårhund får man leta efter. När tror ni kalmariterna är här?

– Dom borde vara här när som helst, sa Benny Blixt.

– Den här gången borde jag få vara med när ni vänder på liket, sa Roslund. Jag vet säkert vem det är. Känner varenda kotte söder om bron. Jag tycker förresten att jag känner igen den del av ryggpåret som inte är övertäckt.

– Det där får Norberg bestämma, sa Gordon Blix. Nu prasslar det i buskarna. Här kommer dom!

Äntligen hade snöfallet upphört men marken var nu täckt av ett nästan decimetertjockt täcke av den finaste pudersnö. Alvaret var minst lika vackert i vinterskrud som i sommarprakt. Synd bara att liket något förstörde den i övrigt pastorala miljön.

Är vi misstänkta, frågade Roslund, mest för att ha något att säga.

– Just en jävla fråga att ställa, svarade kriminalkommissarien Norberg. Det är klart att ni inte är misstänkta, i alla fall inte ännu. Var nu så goda och berätta hur det kommer sig att ni är här.

– Som jag sa i telefon så skulle vi korsa Alvaret men vi kom inte så långt på grund av snöfallet. Kan man få ta sig en titt? Jag kan säkert tala om för er vem det är.

– Jag går fram till teknikerna och tar en bild med mobilen. Ni stannar där ni är, kommenderade Norberg.

– Kan du se vem det här är, undrade Norberg när han någon minut senare visade Roslund en bild i mobilen på det nu rättvända liket.

– Det var inte så lätt som jag trodde, sa Roslund med en bekymrad min. Han, för det är väl en han, verkar vara rätt så illa tilltygad.

– Får jag också se, frågade Hansson.

– Inte mig emot, sa Norberg.

– Herre min skapare, det är ju kyrkoherde Berggren! Säg du inte det Roslund, utbrast Hansson. Han har ju till och med prästkragen på sig.

– Låt mig se en gång till, sa Roslund, inte så lite besviken över att inte ha känt igen sin egen kyrkoherde.

– Nå Roslund, vad säger du? Är det prästen, frågade Norberg.

Roslund tittade noga och kunde bara konstatera att Hansson hade haft rätt. Det var kyrkoherden i södra Ölands församling, Erik Berggren, som låg där.

– Det är nog som Helge säger, sa han efter att ha dragit på svaret. Medges att jag inte varit i kyrkan så ofta att jag utan tvekan kunde identifiera vår kyrkoherde i mördad författning, och dessutom är ju prästkragen helt genomblodad. Nu kommer det väl att bli ett herrans liv om uttrycket så tillåts. Är vi säkra på att det inte är ett självmord?

– Lite svårt för en självmördare att hoppa in med huvudet före in i en enbuske efter avslut värv och dessutom finns det väl inget vapen i närheten, konstaterade Norberg.

– Det var alltså Stina som hittade liket och jag som tog hand om identifieringen, konstaterade Hansson belåtet. En ganska lyckad dag med andra ord. Det kanske kan vankas någon belöning, eller vad tror överkonstapeln?

– Det är det minsta du borde tänka på nu, sa Norberg barskt. Ni får skjuts av Benny Blixt hem och du Gordon stannar kvar här och ser till att inga obehöriga tar sig hit. Du kan börja med att sätta upp avspärrningsbanden. Att ni gubbar kommer att prata kan jag väl inte göra så mycket åt, men ni behöver i alla fall inte ringa till tidningen det första ni gör, för det har jag redan gjort, ljög han.

– Oss kan du lita på, försäkrade Roslund. Diskretion är vi väldigt bra på, eller hur Helge?

– Nästintill världsklass, sa Hansson.

– Det verkar som att ni tycker att det här är roligt, fräste Norberg.

– Herrens vägar är outgrundliga, sa Roslund som ansåg sig väl bevandrad i nya testamentets innehåll trots sitt kyrkoskolk de senaste sextio åren.

– Outrannsaktliga heter det väl, sa Hansson, vilket inte berodde på några djupare religiösa kunskaper för hans vidkommande, utan på att det var ett uttryck som hans salig mamma alltid hade använt så snart något oväntat hade inträffat.

– Det må vara hur som helst med den saken, men nu ska det bli skönt att komma hem, sa Roslund som ytterligare en gång hade satts på plats av hedningen Hansson.

Kapitel 3

Den 29 november, onsdag

- Hej det är jag.
- Nog hör jag att det är du alltid, sa Greta Roslund. Vad har ni nu ställt till med, för ni har väl inte kommit fram redan? Ska jag skicka efter ambulansen?
- Nej, det är nog redan gjort, men det var något som kom i vägen, en död präst mera exakt, sa Bengt Roslund utan att för den skull låta särskilt upphetsad. Vi blir nu hemskjutsade av konstapeln Blixt, Benny närmare bestämt.
- Har du blivit spritt språngande galen?
- Nej, inte värre än vanligt. Kyrkoherde Berggren ligger död därute på Alvaret och det var vi, eller rättare sagt Stina, som hittade honom. Han låg framåtstupa mitt inne i en enbuske. Polisen säger att han har blivit mördad och det såg onekligen ut så när vi fick titta på ett foto i av honom i ryggläge. Troligen skjuten rakt igenom huvudet. Ingen vacker syn precis. Det var inte helt lätt att se vem det var.
- Och jag som såg honom i går förmiddag på ICA och då verkade han precis som vanligt, sur som ättika alltså, sa Greta Roslund. Vem kan ha velat ta livet av honom?
- Har det inte varit lite stökigt i kyrkorådet den senaste tiden?
- Jo, det har varit bråk om nästan allting. Senast gällde det att han inte ville att en kvinnlig präst skulle komma hit på ett vikariat, men då

fick han minsann veta att han levde. Jag läste lusen av honom, men han stod på sig och sa något om att kvinnan enbart borde tiga i församlingen. Även om jag absolut inte önskade hans död så gör det inte så mycket om vi får hit en ny kyrkoherde av mera modernt snitt, gärna en kvinna, sa Greta Roslund.

– Du kanske blir misstänkt, konstaterade Bengt Roslund.

– Det tror jag knappast, men om det skulle vara så har jag inget emot att tillbringa något dygn på arresten, så kan du få se hur enkelt det är att sköta hushållet själv.

– Jag kom att tänka på en sak, sa Hansson när han och Roslund en stund senare hade blivit avsläppta utanför Hanssons villa. Det var ju kyrkoherden som köpte tomten mittemot vårt hus. Jag undrar just hur det nu kommer att bli med bygget som redan är påbörjat?

– Ja, och det är ju du och några av dina grannar som har överklagat bygglov. Har ni fått svar ännu?

– Ja, det blev avslag så där finns det väl inte så mycket mer att göra. Nu kanske man dessutom ligger illa till i den här härvan. Det är ju allmänt känt att vi är några på gatan som inte blev speciellt glada när han fick tillstånd att bygga ett sex meter högt hus. När Norberg får reda på det blir det kanske min tur också att få vatten och bröd i Kalmar.

– Du har väl inte tagit käl på honom?

– På Norberg?

– Gör dig inte dum. Kyrkoherden menar jag förstås.

– Nej, men i såna här skarpa lägen hjälper det väl inte vad man än säger, konstaterade Hansson.

– Hur många av grannarna är det som har överklagat?

– Vi är fem med mig, Erik Persson på samma sida gatan som bygget och så tre till på min sida, Lasse Bender, Anders Sundqvist och Göran Södergård.

– De misstänktas skara växer således för varje minut, konstaterade Roslund. Först ledamöterna i kyrkorådet, hur många det nu kan vara, och till det får vi nu lägga fem förgrymmade grannar plus deras lika förgrymmade äkta hälfter.

– Bara fyra, rättade Hansson. Bender är ju ungt. Jag förstod aldrig varför Berggren skulle bygga det här huset och inte heller hur han hade

råd. Tomten kostade ju över två miljoner och huset kommer nog att gå på minst det dubbla. Han hade ju en så fin tjänstebostad i Mörbylånga, men den dög väl förstås inte.

– Nu blev det i alla fall inte så mycket med den havsutsikten för hans del, men bygglovets är ju klart så nu får väl dödsboet antingen bygga klart eller också sälja som det nu står, fortsatte han. Oavsett vilket så hjälper det ju inte oss ett skvatt. Huset kommer ändå att finnas kvar. Det borde väl också polisen förstå att ingen av oss har haft något att vinna på att röja prästen ur vägen.

– Det kan vara fråga om blint raseri och i sådana lägen spelar logiken en mycket undanskynd roll, sa Roslund glatt.

– Du är allt en bra kamrat du, sa Hansson buttert.

– Inte sämre än vad du var när du hade skoj åt mig då jag var misstänkt för mordet på min granne. Allvarligt talat så ska jag göra allt som står i min makt för att bistå en vän i nöden. Nu måste vi agera, hela tiden vara ett steg före polisen, i alla fall så länge som du och Greta kan bli misstänkta.

– Har du nåt vettigt förslag?

– Vi kallar givetvis dina klagande grannar till ett krismöte. Om det är någon av dom som tagit livet av kyrkoherden så märker vi nog det ganska lätt. Det brukar synas på folk om dom har ett mord på sitt samvete. Fråga mig, jag vet av egen erfarenhet eftersom jag stått öga mot öga mot en för inte så länge sen. Vi tar stuga efter stuga och sen träffas vi hemma hos dig. Det här måste ske snabbt innan det blir allmänt känt vad det är som har hänt.

– Jag måste bara gå in och informera frugan först om varför vi redan är hemma, sa Hansson.

– Låt det bara gå snabbt. Här finns absolut ingen tid att förlora!

– Lite tid kommer det nog att ta är jag rädd, sa Hansson. Det är inte varje dag man kommer hem och rapporterar om ett prästlik ute på heden.

– Det kan du förvisso ha rätt i, sa Roslund.

Ett antal potentiella mördare satt en timme senare samlade i Helge och Margareta Hanssons trivsamma kök. Alla såg mer eller mindre tagna ut av den nyhet som nyss hade nått dem. Den pensionerade bankman-

nen Erik Persson var den som i vanlig ordning först tog till orda.

I hans sällskap lämpade det sig knappast att proklamera en tyst minut.

– Det här är ju rent förskräckligt, inte bara det att kyrkoherden är mördad, utan för att misstankarna säkert kan komma att riktas mot oss. Berättade polisen när mordet hade skett?

– Nej, det vet dom säkert inte än, sa Roslund.

– Är det någon här som äger ett vapen, frågade byggnadsingenjören Göran Södergård, även han pensionerad, något som för övrigt de flesta fastboendena i byn var.

– Jag har ett gammalt mausegevär, sa dansbandmusikern Anders Sundqvist, men det är igenpluggat sedan många år tillbaka.

– Jag tror att det är nån i kyrkorådet, sa kammarrättsrådet emeritus Lasse Bender. Det lär det ju ha gått hett till alltsedan kyrkoherden kom hit. Är det inte så Bengt? Din fru sitter väl med där?

– Jag tror inte att det hjälper vad du än tror, sa Roslund. Ni har samtliga haft ett motiv, även om det kan tyckas väl drastiskt att dräpa en guds budbärare för att han tänkt att bygga ett hus som något stör er havsutsikt.

– Vad tror ni händer med bygget nu, undrade Göran Södergård.

– Det händer nog inte så mycket under vintern, sa Hansson. Jag pratade med byggjobbarna i går och dom skulle inte vara där mer i år sa dom. Jag undrar förresten om kyrkoherden var gift. Någon kvinna i hans sällskap har jag inte sett i alla fall.

– Jag har ett förslag, sa Roslund, men eftersom det gäller er får ni givetvis välja om ni vill följa det eller inte.

– Vi lyssnar, sa Erik Persson, trots att lyssnandets konst knappast var hans bästa ämne.

– Martin Lundgren kommer hit i morgon kväll och då frågar vi honom till råds. Jag kan ringa till honom efter det här mötet och be att han kommer hit så snart som möjligt. När han får reda på vad som har hänt kanske han kan ändra sina planer och komma hit redan sent i kväll.

– Kan vi inte få skit för att vi inte kontaktar polisen tidigare, undrade Anders Sundqvist.

– Skit kanske vi kan få men det här är nog ändå den bästa lösningen just nu, sa Roslund. Martin vet säkert hur det här ska hanteras på bästa

sätt och han är dessutom van vid att tampas med polisen. Vad tycker ni?

Allt närvarande manfolk nickade instämmande men då tog Margareta Hansson till orda.

– På mig låter det som om vi har något att dölja och så är det väl ändå inte? Det är väl ingen här som har mördat kyrkoherden? Jag förstår inte varför vi inte ska kontakta polisen genast. Den som har rent samvete har heller inget att dölja, eller hur?

Nu nickade allt närvarande kvinnfolk instämmande.

– Jag kan väl i alla fall få ringa till Martin och fråga vad han tycker, kan vi inte enas om det, bad Roslund.

Ett nickande, nu från hela församlingen, tolkade Roslund som ett tyst medgivande.

– Hej Martin, det är Bengt. Har du hört vad som har hänt?

– Nej, du låter upphetsad. Vad är det?

– Helge och jag hittade vår kyrkoherde mördad ute på Alvaret, eller rättare sagt var det Helges tax som hittade honom. Polisen är på plats och Helge och jag har just nu ett möte med alla dom som har protesterat mot prästens nybygge mitt emot Helge och Margareta. Vi är rädda för att polisen kommer att tro att det är någon av dom som ligger bakom mordet. Vad tycker du vi ska göra?

– Är det sant? Kyrkoherden mördad?

– Lika sant som amen i kyrkan.

– Jag sätter mig i bilen omedelbart och ni gör ingenting förrän jag har kommit. Vi kan väl träffas i Medborgarhuset vid åttatiden ikväll. Då bör jag vara framme. Se till att ta med kaffe och mackor för jag kör nonstop utan matuppehåll.

– Så du tycker inte att vi ska kontakta polisen redan nu?

– Det bestämmer ni givetvis själva, men om jag får råda så kan det vara bra att prata ihop sig lite innan man talar med polisen. Dom har säkert ändå inte tid med er idag. Hur många är det som har överklagat hans byggnadslov?

– Fem fastighetsägare inklusive Helge och Margareta.

– Tror du verkligen att nån av dom kan ha med mordet att skaffa?

– Nej, så pass väl känner jag dom att jag nästan kan garantera att det inte är så, men det känns ändå obehagligt.

– Berätta nu vad jag har sagt så får du ringa mig sen och tala om vad ni har kommit fram till. Jag har mobilen på. Be också Helge att springa över och höja upp värmen är du snäll. Jag åker i kväll oavsett om ni vill prata med mig eller inte. Det här vill jag absolut inte missa!

– Jag förstod att du inte kan hålla dig härifrån i ett sånt här skarpt läge. Det kanske kan vankas ett försvararuppdrag också eftersom du den här gången knappast kan uppfattas som misstänkt.

– Det är det minsta jag tänker på.

– Det var du som sa det. Jag ringer dig när du sitter i bilen, sa Roslund.

– Nå, vad sa han, undrade Erik Perssons hustru, ornitologen Elsa Persson.

– Han sa att han skulle åka hit på direkten och att vi, om vi ville, kunde ha en genomgång med honom klockan åtta i kväll i Medborgarhuset. Han trodde att polisen har fullt upp med brottsplatsundersökningen och att man inte har tid med annat förrän i morgon. Vad säger ni?

– Det skadar väl inte att vänta några timmar, sa revisorn Maria Södergård.

– Är det nån som har en annan uppfattning? Ingen? Bra, då träffas vi i Medborgarhuset klockan åtta och det är väl lika bra att valda delar ur kyrkorådet också kommer, sa Roslund. Greta får sköta den detaljen. Ta gärna med kaffe och mackor, fortsatte han. Det skadar inte med lite trivsel även om ämnet är jobbigt.

– Ska jag ta med dragspelet, undrade Anders Sundqvist.

– Nej, jag tror inte att det är läge för just det ikväll, sa Roslund.

– Det var inte allvarligt menat, sa Sundqvist. Jag ville bara lätta upp stämningen lite.

När grannarna hade avlägsnat sig stannade Roslund kvar.

– Jag tyckte att Lasse Bender såg väldigt nervös ut, sa Helge Hansson. Han och vi är ju dom som kommer att lida mest av den försämrade havsutsikten.

– Jag kan hålla med om att han inte såg så bekväm ut, men det berodde nog mest på att han tycker att hela den här situationen är jobbig. Lasse är nog ingen mördare och dessutom har han ju varit domare och den sorten brukar väl inte mörda folk.

– Det är klart att en domare kan mördas som alla andra, men vi får ändå hoppas att du har rätt, sa Hansson. Vad beträffar dom övriga så skrev dom nog bara på överklagandet för att jag bad dom att göra det. Ingen av dom har ju fått sin utsikt särskilt försämrad.

– Ja, dom kanske kan sällas bort i ett tidigt skede och det är nog samma sak med flera i kyrkorådet. Om man får tro Greta så finns där många som har varit på kyrkoherdens sida i alla frågor, så dom kan nog räknas bort dom också. Greta får väl nöja sig med att kalla in dom som har ogillat prällen. Martin bad mig säga åt dig att kila upp till hans stuga och höja värmen redan nu. Jag ringer till honom och berättar vad vi har bestämt och sen så får du skjutsa mig hem. Greta undrar nog vart jag har tagit vägen. Det är mycket nu.

När Roslund öppnade dörren för att bege sig hemåt möttes han av ett tjugotal personer som stod nedanför Hanssons trappa. Han kände igen alla.

– Vad är det som har hänt, frågade den pensionerade advokaten, Lennart Ågren. Jag träffade din Greta i affären och hon påstod att ni hade hittat kyrkoherden död ute på Alvaret. Kan det verkligen stämma?

– Tyvärr är det nog så, sa Roslund. Inte bara död, utan dessutom mördad, skjuten rakt igenom skallen. Det var Helges tax som hittade liket. Vi hade knappast hunnit påbörja vår promenad över heden förrän taxen fick upp ett spår som så småningom ledde oss till kyrkoherden.

– Vet ni om polisen har fått fast den eller dom som gjorde det?

– Nej, men det tror jag inte. Inte än i alla fall. Det är ju inte mer än ett par timmar sen som vi hittade liket. Jag tror ändå inte att det finns någon anledning till oro. Det är nog ingen lustmördare som har varit framme utan en eller fler som haft ett ont öga till kyrkoherden.

– Nu får det faktiskt räcka, sa Birgitta Fransson som var granne med Martin Lundgren. Två mord på ett halvår. Kjell och jag har bestämt oss för att flytta. Här vågar vi inte bo kvar längre.

– Det tycker jag absolut inte att ni ska göra, försökte Roslund. Risken för ytterligare ett mord i en så här liten trakt måste bedömas som mer eller mindre obefintlig.

– Kan du säga, sa Kjell Fransson. Du verkar ju inte bekymra dig för någonting, och förresten borde du komma ihåg vad som hände i Harrisburg.

– Nu hänger jag inte med, sa Roslund.

– Det var ju där som det skedde en kärnkraftsolycka trots att det var osannolikt att en sån skulle inträffa.

– I det här fallet är jag ändå benägen att hålla med dig Bengt, sa advokaten Åberg. Ingenting blir bättre av att vi grips av panik. Nu när vi vet vad som har hänt föreslår jag att alla går hem till sitt. Om det känns bättre kan ni ju låsa dörren om er redan nu.

Kapitel 4

Den 29 november, onsdag

Ute på fyndplatsen rädde en febril aktivitet. Teknikerna finkammade området runt liket och i ett provisoriskt tält gjorde rättsläkaren en första undersökning av den döda kroppen. Ett bud hade redan åkt iväg till Kalmar med den upphittade vanten och den trasiga kikaren för vidarebefordran till Nationellt Forensiskt Centrum i Linköping. Två man var på väg till kyrkoherdebostaden i Mörbylånga för att ta sig en första titt och en lässmed från Färjestaden var ditkallad.

När läkaren var klar tog han Norberg åt sidan och redogjorde i korta ordalag för sina initiala iakttagelser. Mordoffret hade skjutits bakifrån med ett skott från nära håll rakt genom huvudet som torde ha varit omedelbart dödande. Hur lång tid som hade gått sedan mordet ägt rum var i nuläget svårt att säga, men troligen hade kroppen legat på platsen i ungefär ett dygn då den hittades. Eftersom det fanns betydande blodstänk i närområdet kunde man utgå ifrån att mordet också hade skett på den plats där offret nu låg. Den trasiga kikaren vittnade om att den hade slagit i marken. Kyrkoherden hade antagligen, intet ont anande, stått och tittat på någon fågel när han blev skjuten bakifrån. Beträffande vanten kunde det mycket väl ha varit så att mördaren tagit av sig sina vantar innan skottet och sedan tappat en på platsen i samband med en hastig reträtt. Några användbara fotspår hade inte kunnat säkras, dels därför att det hade snöat efter mordet, och dels